

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาการพัฒนาแหล่งปิโตรเลียมของประเทศกำลังพัฒนาจะพบว่าประเทศต่างๆ เหล่านี้จะวางกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งปิโตรเลียมของตนโดยกำหนดเป็นนโยบายของรัฐ เพื่อเป็นการวางรากฐานในการพัฒนาแหล่งปิโตรเลียมให้เป็นไปในแนวทางที่ ถูกต้องเหมาะสม ทั้งนี้โดยได้คำนึงถึงองค์ประกอบในด้านต่างๆ , ที่จะมีผลต่อนโยบายปิโตรเลียมของประเทศด้วย เช่น สถานะทางกฎหมายของแหล่งปิโตรเลียมนอกชายฝั่ง การเกิดความสำคัญเพิ่มขึ้นของไหล่ทวีป และกฎหมายว่าด้วยปิโตรเลียม เป็นต้น ประเทศกำลังพัฒนาต่างๆ จึงให้ความสนใจไปยังแหล่งนี้ อย่างจริงจัง โดยอยู่บนพื้นฐานของหลักการสิทธิของรัฐและรัฐมีอำนาจควบคุมการดำเนินการสำรวจและพัฒนาแหล่งปิโตรเลียมนอกชายฝั่งและบริเวณไหล่ทวีป โดยรัฐในฐานะเจ้าของแหล่งปิโตรเลียมจะเป็นผู้เลือกแบบวิธีที่จะทำการสำรวจและพัฒนาปิโตรเลียมที่เห็นว่าเหมาะสมกับประเทศตน หากรัฐตัดสินใจที่จะให้สิทธิเอกชนเป็นผู้ลงทุนสำรวจและผลิตปิโตรเลียมกฎหมายว่าด้วยปิโตรเลียมจะเป็นกฎหมายกำหนดระบบการให้สิทธิ เช่น การให้สัมปทาน (Concession) ระบบแบ่งปันผลผลิต (Production Sharing) หรือระบบรับจ้างบริการ (Service Contract) เป็นต้น กฎหมายว่าด้วยปิโตรเลียมจะถูกสร้างขึ้นเป็นกฎหมายแบบชาตินิยม ในแนวทางการออกแบบเพื่อจะปกป้องแหล่งปิโตรเลียมของชาติ แต่บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวมิได้เป็นสิ่งจำกัดหรือหยุดยั้งการสำรวจและผลิตปิโตรเลียม รัฐต่างๆจึงต้องสร้างบรรยากาศในการริเริ่มเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมดูแลอย่างให้ความมั่นใจและจริงใจต่อผู้จะเข้าลงทุน เพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่รัฐต้องการ

ในส่วนของการวางนโยบายการสำรวจและผลิตปิโตรเลียมของประเทศไทย ได้ปรากฏในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับต่างๆ โดยส่วนสำคัญที่กล่าวถึงคือ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539) ที่กำหนดให้จัดตั้งองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย เพื่อรวมสิทธิแทนรัฐบาลไทยในการสำรวจและแสวงหาประโยชน์ในการปิโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วมไทย - มาเลเซีย บริเวณไหล่ทวีปที่ทั้งสองประเทศอ้างสิทธิทับซ้อนกัน และการกำหนดให้จัดตั้งคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ พ.ศ. 2535 เพื่อเป็นการพัฒนาองค์กรของรัฐให้สามารถบริหารงานและดำเนินการด้านพลังงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงเห็นได้ว่าประเทศไทยได้มีการวางนโยบายด้านการสำรวจและผลิตปิโตรเลียม และปรากฏเป็นรูปธรรมในการให้ความสำคัญการสำรวจและผลิตปิโตรเลียมบริเวณไหล่ทวีป โดยการจัดตั้งองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย เพื่อเป็นองค์กรที่เป็นผู้มีสิทธิแต่ผู้เดียวในการแสวงหาประโยชน์จากปิโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซีย ซึ่งเป็นนโยบาย

ของรัฐที่เป็นไปในแนวทางหลักเดียวกันกับประเทศกำลังพัฒนาอื่นๆ เพียงด้านการจัดการด้านองค์กรเกี่ยวกับการสำรวจและผลิตปิโตรเลียมบริเวณไหล่ทวีปเท่านั้น โดยไม่ปรากฏนโยบายการพัฒนาด้านกฎหมายปิโตรเลียม ให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาวะการณ์ที่ประเทศไทยจะต้องดำเนินการสำรวจและผลิตปิโตรเลียมร่วมกับต่างประเทศบริเวณไหล่ทวีปแต่อย่างใด จึงปรากฏว่ากรณีการสำรวจและผลิตปิโตรเลียมบริเวณพื้นที่พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซีย นั้น ระบบการให้สิทธิแบบสัมปทานตามพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 ของไทย ไม่อาจนำมาใช้ได้ ด้วยเหตุผลหลายประการแต่ที่สำคัญก็คือ ระบบสัมปทานตามพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 ของไทย ไม่เหมาะสมและสอดคล้องกับการสำรวจและผลิตปิโตรเลียมบริเวณไหล่ทวีปเท่ากับการให้สิทธิสำรวจและผลิตปิโตรเลียมในระบบแบ่งปันผลผลิต จึงปรากฏว่าบริเวณไหล่ทวีปซึ่งเป็นพื้นที่พัฒนาร่วมไทย - มาเลเซีย ใช้ระบบแบ่งปันผลผลิต (พัฒนามาจากแบบของมาเลเซีย)

จากการศึกษายังพบว่าความพยายามในการพัฒนากฎหมายว่าด้วยปิโตรเลียมของไทย เป็นการยึดถือระบบสัมปทานโดยจะทำการแก้ไขปรับปรุงบทบัญญัติและข้อกำหนดต่างๆ ตลอดจนอัตราผลประโยชน์ที่รัฐจะได้รับ ในลักษณะของการให้ความสำคัญกับผลประโยชน์ทางการเงินและภาษี (Thailand I, II และ III) และเอื้อประโยชน์ให้กับผู้รับสัมปทานเป็นอย่างมาก ด้วยวัตถุประสงค์ว่าจะเป็นการดึงดูดความสนใจและสร้างความมั่นใจในการเข้ามาลงทุนของบริษัทน้ำมันระหว่างประเทศ มากกว่าผลประโยชน์ในด้านอื่นของรัฐ เช่น การมีส่วนร่วมของรัฐ การถ่ายทอดเทคโนโลยี หรือการมีสิทธิในข้อมูลทั้งหมดที่ได้จากการประกอบกิจการปิโตรเลียม ซึ่งมีค่ามหาศาลมีอาจประมาณได้ เป็นต้น (แต่มีสังเกตว่าตามกฎกระทรวงฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2514) ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 ในข้อ 7 ได้บัญญัติว่า เว้นแต่อธิบดีจะได้กำหนดเป็นอย่างอื่น ผู้รับสัมปทานต้องเก็บตัวอย่างหินหรือหินในชั้นหินหรือชั้นหินที่เจาะผ่านทุกระยะไม่เกิน 10 เมตร ติดต่อกันไปตลอดความลึกของหลุมเจาะโดยเก็บตัวอย่างหินไว้ในถุง ติดป้ายระบุชื่อหลุมเจาะช่วงความลึกไว้ให้ถูกต้อง แล้วส่งมอบให้แก่กรมทรัพยากรธรณีหนึ่งชุดภายในเวลาอันควร อันเป็นการที่รัฐมีสิทธิในข้อมูลที่ได้รับสัมปทานได้จากการสำรวจและผลิตปิโตรเลียมอย่างหนึ่ง แต่มีลักษณะแคบกว่าข้อกำหนดในสัญญาแบ่งปันผลผลิตแบบของมาเลเซีย ซึ่งข้อมูลทั้งหมดเป็นสิทธิของรัฐ) ทั้งนี้โดยมิได้มีการเตรียมการศึกษาค้นคว้าความเหมาะสมในการใช้ระบบการให้สิทธิรูปแบบอื่น เช่น ระบบแบ่งปันผลผลิตแต่อย่างใด แม้ว่าปัจจุบันจะมีการใช้ระบบแบ่งปันผลผลิตในราชอาณาจักรไทย ก็อบริเวณพื้นที่พัฒนาร่วมไทย - มาเลเซียแล้ว และอาจมีกรณีต้องใช้ในการเขตไหล่ทวีปที่ประเทศไทยและประเทศกัมพูชาอ้างสิทธิทับซ้อนกันอันอาจเป็นพื้นที่พัฒนาร่วมไทย-กัมพูชา ในอนาคตก็ตาม อันอาจเป็นผลให้รัฐมิได้ประโยชน์สูงสุดจากการให้สิทธิสำรวจและผลิตปิโตรเลียม โดยเมื่อพิจารณาระบบสัมปทานของไทยซึ่งมีความไม่สอดคล้องในหลายประการเปรียบเทียบกับระบบแบ่งปันผลผลิตแบบของมาเลเซีย พบว่าระบบให้สิทธิทั้งสองมีความแตกต่าง

กัน โดยระบบแบ่งปันผลผลิตแบบของมาเลเซียมีข้อดีและข้อได้เปรียบระบบสัมปทานของไทย แต่ผลประโยชน์ที่เป็นตัวเงินหรือผลประโยชน์ด้านการเงินและภาษีโดยรวมมีจำนวนใกล้เคียงกัน ซึ่งก่อนที่จะสรุปความแตกต่างข้อดีและข้อได้เปรียบ จะขอสรุปผลประโยชน์หลักในด้านการเงิน ภาษี และในผลผลิตของระบบทั้งสอง ดังตารางดังนี้

ผลประโยชน์	ระบบสัมปทาน	ระบบแบ่งปันผลผลิต
ค่าภาคหลวง	✓	✓
ภาษี	✓	✓
การแบ่งผลผลิต	✗	✓
ผลประโยชน์พิเศษ (ข้อกำหนดพิเศษ) ที่เป็นตัวเงิน	✓	✓

จากตารางจะเห็นได้ว่าลักษณะของผลประโยชน์ตามระบบทั้งสองใกล้เคียงกัน จะต่างกันก็เฉพาะในระบบสัมปทานไม่มีการแบ่งผลผลิตระหว่างผู้สิทธิและผู้ได้รับสิทธิ ซึ่งต่างกับระบบแบ่งปันผลผลิต และจากการศึกษาพบว่าระบบสัมปทานของไทยให้ความสำคัญต่อผลประโยชน์ด้านการเงินและภาษีมากกว่าผลประโยชน์ด้านอื่นๆ ที่มีใช้ด้านการเงินและภาษี ในขณะที่ระบบแบ่งปันผลผลิตแบบของมาเลเซียให้ความสำคัญทั้งสองส่วนใกล้เคียงกัน

อย่างไรก็ตาม การให้ความสำคัญในการเปรียบเทียบข้อได้เปรียบของระบบการให้สิทธิสำรวจและผลิตปิโตรเลียมทั้งสองระบบ มิใช่การพิจารณาที่อัตราผลประโยชน์ที่เป็นตัวเงินหรือผลประโยชน์ด้านการเงินและภาษีเป็นหลัก ทั้งนี้เพราะเหตุว่าระบบการให้สิทธิทั้งสองระบบสามารถปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงอัตราผลประโยชน์ดังกล่าวให้เพิ่มมากขึ้นหรือลดลงได้เช่นเดียวกัน (แตกต่างกันที่ความยืดหยุ่นและความสะดวกรวดเร็วในการเปลี่ยนแปลง) แต่ประการสำคัญคือผลประโยชน์ในด้านอื่นที่มีใช้ตัวเงินหรือด้านการเงินและภาษี ซึ่งที่อยู่เป็นจำนวนมากในด้านนี้อยู่ในระดับสูงมากซึ่งต่างกับระบบแบ่งปันผลผลิตแบบของมาเลเซีย รัฐจะได้รับผลประโยชน์ในส่วนนี้อยู่ในระดับสูงโดยใช้หลักอำนาจอธิปไตย (Sovereignty) และกรรมสิทธิ์ของรัฐ (State Ownership) ผ่านการควบคุม (Control) และการมีส่วนร่วมของรัฐ (State Participation) รัฐจึงได้รับผลประโยชน์ที่มีใช้ตัวเงินหรือด้านการเงินและภาษีในระดับสูงโดยอาศัยหลักการดังกล่าวเหล่านี้

ในส่วนความแตกต่างระหว่างระบบสัมปทานของไทยกับระบบแบ่งปันผลผลิตแบบของมาเลเซียซึ่งความแตกต่างในบางประการนั้นนับเป็นข้อดีและข้อได้เปรียบของระบบแบ่งปันผลผลิตแบบของมาเลเซียด้วย โดยอาจแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ข้อแตกต่าง	ระบบสัมปทาน (ไทย)	ระบบแบ่งปันผลผลิต (มาเลเซีย)
กรรมสิทธิ์ในปิโตรเลียมที่ผลิตได้	ของเอกชน	ของรัฐ
การควบคุมของรัฐ	น้อย	มาก
การมีส่วนร่วมของรัฐ	ไม่มี	มาก
ลำดับชั้นกฎหมายที่บัญญัติเรื่อง สิทธิในปิโตรเลียมของรัฐ	พระราชบัญญัติ	รัฐธรรมนูญ
ฐานะของคู่สัญญา	ผู้รับสัมปทาน	คู่สัญญา
การแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อสัญญา	แก้ไขกฎหมาย	ตกลงเจรจา
ความยืดหยุ่น (flexibility)	น้อย	มาก
การถ่ายทอดเทคโนโลยี	น้อย	มาก
การยึดถือทฤษฎีการพัฒนาแบบพึ่งพา	มาก	น้อย
การพัฒนาอุตสาหกรรมท้องถิ่น	น้อย	มาก
สิทธิในข้อมูลที่ได้จากการประกอบ กิจการปิโตรเลียม	ของเอกชน	ของรัฐ
กรรมสิทธิ์ในเครื่องมือเครื่องจักรที่ นำเข้าหรือซื้อ	ของเอกชน	ของรัฐ
ความเหมาะสมในการให้สิทธิในพื้นที่ ที่พัฒนาร่วม (JDA)	น้อย	มาก
* การให้สิทธิในพื้นที่พัฒนาร่วมใน ปัจจุบัน	ไม่มี	มี

จากการพิจารณาดังนี้จะพบว่าข้อดีและข้อได้เปรียบของระบบแบ่งปันผลผลิตแบบของมาเลเซียมีหลายประการ แต่หากพิจารณาในแง่ผลประโยชน์ที่รัฐได้รับในระบบแบ่งปันผลผลิตแบบของมาเลเซีย รัฐจะได้รับผลประโยชน์ในด้านอื่นๆ ที่มีใช้การเงินและภาษีมากกว่าระบบสัมปทานของไทย ตัวอย่างเช่น การที่รัฐได้สิทธิในข้อมูลที่ได้รับจากการประกอบกิจการปิโตรเลียม เช่น ข้อมูลการสำรวจทางธรณีวิทยาทั้งที่เป็นข้อมูลดิบและข้อมูลที่แปลผลแล้ว เป็นประโยชน์อย่าง

ยิ่งต่อการใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการสำรวจและผลิตปิโตรเลียมของรัฐ นอกจากรัฐจะเป็นฝ่ายได้ประโยชน์สูงสุด จากการให้สิทธิในระบบแบ่งปันผลผลิตแล้ว เอกชนคู่สัญญา (Contractor) ก็ได้รับประโยชน์ (อย่างเป็นทางการ)จากการให้สิทธิระบบนี้เช่นกัน โดยที่ระบบแบ่งปันผลผลิตมีความยืดหยุ่น (flexibility) ต่อสถานะการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมปิโตรเลียม คู่สัญญาสามารถตกลงเจรจาให้สอดคล้องกับสถานะการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้ ตัวอย่างเช่น หากเอกชนคู่สัญญา (Contractor) ประสบปัญหาในการปฏิบัติตามข้อสัญญาต่างๆ และประสงค์ให้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขหลักการดังกล่าว เช่น ประสงค์จะขอขยายระยะเวลาสำรวจออกไปเกินกว่าที่กำหนดไว้ในสัญญา หรือมีความจำเป็นในการขอลดหย่อนค่าภาคหลวงกำหนดไว้ในสัญญาโดยรัฐเห็นชอบด้วย ก็สามารถเจรจาตกลงแก้ไขเปลี่ยนแปลงสัญญาได้ทันที ซึ่งนับว่าเป็นข้อที่เป็นประโยชน์และสร้างความมั่นใจในการลงทุนสำรวจและผลิตปิโตรเลียมของเอกชนคู่สัญญา (Contractor) ได้เป็นอย่างดี ซึ่งต่างกับระบบสัมปทานหากผู้รับสัมปทานประสบปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามข้อกำหนดตามสัมปทาน (นอกจากผลประโยชน์พิเศษ) ก็ยากที่จะปรับปรุงแก้ไขให้ทันทั่วทั้งที่เนื่องจากต้องมีขั้นตอนการปฏิบัติมากมาย โดยเฉพาะการดัดแก้ไขกฎหมาย ซึ่งต้องผ่านการพิจารณาของรัฐบาลหรือรัฐสภาก่อน

ความเหมาะสมในการนำระบบแบ่งปันผลผลิตมาใช้ในประเทศไทย นอกจากจะพิจารณาถึงข้อดีและข้อได้เปรียบของระบบแบ่งปันผลผลิตในหลายประการที่ได้กล่าวมาแล้ว ข้อพิจารณาประการสำคัญที่สุดอีกประการหนึ่งก็คือ ความไม่สอดคล้องในด้านต่างๆ ของระบบสัมปทานของไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะไม่สอดคล้องกับการที่ประเทศไทยอาจมีกรณีต้องแสวงหาประโยชน์จากปิโตรเลียมร่วมกับประเทศกัมพูชาในเขตไหล่ทวีป ที่ประเทศทั้งสองอ้างสิทธิทับซ้อนกันอยู่ในรูปของพื้นที่พัฒนาร่วม เพราะเหตุว่าในการเจรจาต่อรองเรื่องการสำรวจและผลิตปิโตรเลียมกับประเทศกัมพูชา หากประเทศไทยยังคงใช้ระบบสัมปทานของไทย เป็นฐานในการเจรจาต่อรองแล้วเห็นว่าการไม่สามารถสัมฤทธิ์ผลได้อย่างแน่นอน (เนื่องจากบทบัญญัติของพระราชบัญญัติปิโตรเลียมและความไม่สอดคล้องในด้านอื่นๆ ของตัวระบบสัมปทานของไทย) ประเทศไทยจึงสมควรที่จะนำระบบแบ่งปันผลผลิตมาใช้ ในการให้สิทธิสำรวจและผลิตปิโตรเลียมแทนระบบสัมปทานซึ่งนอกจากจะเป็นประโยชน์ในภาพรวมของการพัฒนาแหล่งปิโตรเลียมของประเทศไทยแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นยังสามารถนำมาใช้เป็นประโยชน์ได้จริงในการเจรจาต่อรองการสำรวจและผลิตปิโตรเลียมร่วมกับประเทศกัมพูชา ในพื้นที่พัฒนาร่วมซึ่งอาจเกิดขึ้นในอนาคตได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เพื่อรักษาไว้ซึ่งประโยชน์สูงสุดของประเทศไทยในการให้สิทธิสำรวจและผลิตปิโตรเลียม

รูปแบบของระบบแบ่งปันผลผลิตแบบของไทยที่จะนำมาใช้ในการให้สิทธิสำรวจและผลิตในพื้นที่พัฒนาร่วมไทย - กัมพูชา ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นต่อไปนั้น ควรศึกษาเปรียบเทียบกับระบบแบ่งปันผลผลิตรูปแบบที่ใช้ในพื้นที่พัฒนาร่วมไทย - มาเลเซีย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสมมติฐานของเขตไหล่ทวีปที่มีลักษณะเดียวกันของพื้นที่ให้สิทธิทั้งสองแห่ง ซึ่งคาดว่าจะมีปริมาณปิโตรเลียมที่มีศักยภาพทางพาณิชย์ใกล้เคียงกัน ผลประโยชน์ตามสัญญาแบ่งปันผลผลิตของไทยที่จะใช้ในการเจรจากับประเทศกัมพูชาในการให้สิทธิสำรวจและผลิตในพื้นที่พัฒนาร่วม จึงอยู่ในอัตราใกล้เคียงกับระบบแบ่งปันผลผลิตแบบที่ใช้ในพื้นที่พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซีย ซึ่งปัจจุบันมีข้อกำหนดเรื่องผลประโยชน์หลักในสัญญาแบ่งปันผลผลิต ดังนี้

1. ค่าภาคหลวง อัตราร้อยละ 10 ของผลผลิตรวมของปิโตรเลียม
2. หักค่าใช้จ่ายได้ อัตราร้อยละ 50 ของผลผลิตรวมของปิโตรเลียม
3. ปิโตรเลียมส่วนที่เหลือแบ่งในอัตราส่วน 50 ต่อ 50

ส่วนรูปแบบของสัญญาแบ่งปันผลผลิตแบบมาตรฐานของไทยที่จะใช้เป็นแบบในการให้สิทธิสำรวจและผลิตปิโตรเลียมในประเทศไทยแทนสัญญาสัมปทานนั้น ควรเป็นรูปแบบสัญญาแบ่งปันผลผลิตที่อยู่บนพื้นฐานของการที่ข้อกำหนดและประโยชน์ที่รัฐและเอกชนคู่สัญญา (Contractor) คาดว่าจะได้รับ (ซึ่งมีความเสี่ยง) ประสานสอดคล้องกันได้มากที่สุด กล่าวคือ ระดับความเข้มงวดของข้อกำหนดต่างๆ ในสัญญาต้องสอดคล้องกับประโยชน์ที่คู่สัญญาคาดว่าจะได้รับ โดยหากเปรียบเทียบกรณีสัญญาแบ่งปันผลผลิต แบบของมาเลเซีย ซึ่งมีแหล่งปิโตรเลียมที่มีศักยภาพทางพาณิชย์จำนวนมาก (ความเสี่ยงน้อยกว่า) ข้อกำหนดต่างๆ ในสัญญาจึงมีระดับความเข้มงวดมากแล้ว สัญญาแบ่งปันผลผลิตแบบของไทยจึงควรมีความเข้มงวดน้อยกว่าแบบของมาเลเซียเช่น มีระดับการควบคุมและการมีส่วนร่วมของรัฐน้อยกว่า เนื่องจากประเทศไทยมีแหล่งปิโตรเลียมที่มีศักยภาพทางพาณิชย์น้อยกว่า (ความเสี่ยงมากกว่า) แต่ระดับความเข้มงวดนี้ต้องอยู่ในระดับสูงกว่าระบบสัมปทานเดิมและควรมีข้อกำหนดแยกอย่างชัดเจนระหว่างน้ำมันดิบและก๊าซธรรมชาติ โดยส่วนที่เป็นก๊าซธรรมชาติจะมีระยะเวลาตามสัญญายาวกว่า ส่วนการแบ่งปันผลผลิตควรมีการแยกเป็นส่วนน้ำมันดิบและก๊าซธรรมชาติ ซึ่งจะมีอัตราส่วนการหักใช้คืนต้นทุนและการแบ่งปิโตรเลียมส่วนกำไรต่างกัน และอัตราส่วนการแบ่งปิโตรเลียมส่วนกำไรระหว่างรัฐกับเอกชนคู่สัญญา (Contractor) ในระบบแบ่งปันผลผลิตแบบของไทย รัฐควรมีส่วนแบ่งในอัตราส่วนน้อยกว่าในอัตราเริ่มต้น และอัตราส่วนของรัฐจะเพิ่มขึ้นเมื่อผลิตน้ำมันหรือขายหรือจำหน่ายก๊าซธรรมชาติในปริมาณที่เพิ่มขึ้น ส่วนอัตราส่วนแบ่งระหว่างรัฐและเอกชนคู่สัญญา (Contractor) สมควรเป็นเท่าไร หรือผลประโยชน์ที่เกี่ยวกับการเงินและภาษีจะอยู่ในจำนวนเท่าใดเป็นเรื่องที่จะต้องทำการศึกษากันคว้าในหลักเศรษฐศาสตร์ต่อไป จึงอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่าระบบแบ่งปัน

ผลผลิตมีความเหมาะสมอย่างยิ่งในการนำมาใช้เป็นระบบการให้สิทธิสำรวจและผลิตปิโตรเลียมในประเทศไทย ด้วยความเหมาะสมและสอดคล้องของหลักการและ เนื้อหาในการรักษาผลประโยชน์ของรัฐและคู่สัญญา ความพร้อมขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับปิโตรเลียมของประเทศที่สามารถปรับเปลี่ยนให้เข้ากับระบบใหม่ได้ และประการสำคัญประเทศไทยจะมีระบบแบ่งปันผลผลิตแบบของไทยในการแสวงหาประโยชน์ในปิโตรเลียมร่วมกับประเทศกัมพูชาในบริเวณพื้นที่พัฒนาร่วมในอนาคต ทั้งนี้โดยอยู่บนหลักการพื้นฐานที่ว่า เป็นไปไม่ได้ที่จะยืนยันว่ารูปแบบการให้สิทธิสำรวจและผลิตปิโตรเลียมแบบใดดีที่สุดแต่เป็นไปได้อย่างแน่นอนที่อาจกล่าวได้ว่า การกำหนดตัวจักรหรือกลไกที่แน่นอนในระบบการให้สิทธิจะมีผลมากต่อการคุ้มครองจูงใจมุ่งหมายทั้งของรัฐและคู่สัญญา